

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1977/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.531/2023/11. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük útján (dr. Frank Evelyn ügyvéd, Karsai Dániel Ügyvédi Iroda) alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Kúria Pfv.IV.20.531/2023/11. számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló Fővárosi Törvényszék 61.Pf.636.023/2022/6. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték, mert azok véleményük szerint sértik az Alaptörvény II. cikkét, XX. cikkét és XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [3] 1.1. A bíróságok által megállapított tényállás szerint az indítványozók (az alapügy felperesei) élettársak. Az I. r. felperes az 1998-ban megkötött közüzemi szerződés alapján gázszolgáltatást vett igénybe a Budapest, Minerva utcai ingatlanban. Az I. r. felperes 2008. március 13-án gázmérő átadás-átvételi nyilatkozatot írt alá, amely tartalmazta a mérő gyári számát, a mérő állását, a fogyasztóváltozás jogcímeként az adásvételt. Az I. r. felperes feltüntette a személyes adatait, levelezési címét. A nyilatkozat tartalmazta az átvevő fogyasztó nevét, aki azonban az okiratot cégszerűen nem írta alá, a levelezési címét, a fogyasztási hely pontos címét nem tüntette fel. Az okiratot tanúk aláírásával nem látták el. 2008. január 15-én megkötött adásvételi szerződéssel az I. r. felperes eladta az ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát. 2008. március 20-án az I. r. alperes jogelődje igazolta, hogy az ingatlanban lévő fogyasztási helyen a gázmérő utolsó óra állásának megfelelő díjat az I. r. felperes kiegyenlítette, az ingatlan eladás alatt áll. Az I. és II. r. felperesek 2008. június 11-én Érdre költöztek,

cégük bejegyzett székhelye 2011. június 2-áig az ingatlan maradt. A vevő a gázszolgáltatási szerződés megkötését nem kezdeményezte.

- [4] 2011. április 11-én az I. r. alperes jogelődje felszólította az I. r. felperest, hogy a 2008. március 20. óta keletkezett tartozását egyenlítse ki. A felperesek 2011. április 27-én az I. r. alperes jogelődjénél bejelentették a fogyasztó változást, benyújtották a gázmérő átadás-átvételi nyilatkozatot és 2011. április 29-én a földhivatal tulajdonjog bejegyző határozatát. Az I. r. alperes 2011. május 16-án megkísérelte a bejelentést a helyszínen ellenőrizni, de a lakásba nem jutott be, 2016. szeptember 30-ával a közüzemi szerződést megszüntette.
- [5] Az I. r. alperes jogelődje 34024/Ü/30319/2013/2. közjegyzői ügyszámon az I. r. felperessel szemben fizetési meghagyás kibocsátását kérte a 2012. március 22. és 2013. február 25-e között keletkezett gáztartozás megfizetése érdekében. Ezt a követelést az I. r. alperes jogelődje 2017. február 1-jén a II. r. alperesre engedményezte. A Budapest, Minerva utcai ingatlan címére kézbesített fizetési meghagyás ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett. 2018. március 27-én a II. r. felperes személyesen megjelent a II. r. alperesnél, átadta az ingatlan adásvételi szerződést és a haszonélvezeti jogot törölő határozatot. A II. r. alperes a követelés végrehajtása iránt intézkedett. A végrehajtó 2020. február 27-én 509.750 forintot lefoglalt az I. r. felperes bankszámláján. Az I. r. felperes a fizetési meghagyás kézbesítéséhez fűződő vélelem megdöntését kérte és ellentmondást terjesztett elő. A közjegyző a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemnek helyt adott, az eljárás perré alakult. Az I. r. felperes a végrehajtási eljárás megszüntetését, a lefoglalt pénz visszautalását kérte tekintettel arra, hogy a követelés nem áll fenn. Mivel az I. r. alperes keresetet tartalmazó iratot nem nyújtott be, ezért a Budai Központi Kerületi Bíróság a pert 2020. május 8-án megszüntette. A közjegyző a végrehajtható okiratot visszavonta és az 509.750 forintot visszautalta az I. r. felperes számára.
- [6] Az I. r. alperes 2017. február 28-án a III. r. alperesre engedményezte a 2016. január 1. és szeptember 1. közötti, és a 2017. március 23-án 32012/Ü/30541/2014/4. számú fizetési meghagyással érintett gázszolgáltatási szerződésből eredő követelését. Az I. r. felperessel szemben a fizetési meghagyás 2014. május 21-én jogerőre emelkedett. 2020. március 31-én a végrehajtó 356.389 forintot lefoglalt az I. r. felperes bankszámláján. A fizetési meghagyás vélelmezett kézbesítését az I. r. felperes megdöntötte, ellentmondást terjesztett elő. A végrehajtási lapot a közjegyző 2020. május 27-én visszavonta. A III. r. alperes a perré alakult eljárásban keresetet tartalmazó iratot nem nyújtott be, ezért a Budai Központi Kerületi Bíróság az eljárást megszüntette. A III. r. alperes a 356.389 forintot az I. r. felperesnek visszautalta.
- [7] A III. r. alperes 2016. január 1-jétől 2016. szeptember 1-jéig terjedő időszakra kiterjedő követelése érvényesítése érdekében a közjegyző 14015/Ü/31300/2018/2. számon fizetési meghagyást bocsátott ki az I. r. felperessel szemben. Az eljárás az I. r. felperes ellentmondása folytán perré alakult. A III. r. alperes benyújtotta a keresetet,

majd a keresettől elállt. Az eljárás megszüntetéséhez az I. r. felperes nem járult hozzá. A Budaörsi Járásbíróság 2019. július 3-án a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint az I. r. felperes bizonyítani tudta a 2008. március 18. napján kelt gázmérő átadás-átvételi nyilatkozattal, valamint a becsatolt tulajdoni lappal, hogy az ingatlan a tartozás keletkezésének időpontjában nem volt a tulajdonában és a gázmérő óra is átírásra került.

- [8] Az I. és a II. r. felperesek keresetükben az emberi méltóság, a jóhírnév és az élet, testi épség, egészséghez fűződő személyiségi jogok megsértésére alapítva személyenként 6 millió forint sérelemdíj és ezen összeg után 2018. november 28. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérték az I., II. és III. r. alperesek egyetemleges kötelezését. A kereset szerint alperesek azzal sértették a felperesek emberi méltóságát, hogy éveken keresztül figyelmen kívül hagyták az okiratokkal bizonyított tényeket, az I. rendű felperessel szemben fizetési meghagyás, végrehajtási eljárásokat kezdeményeztek. Az alperesek az okiratokban valótlanul állították, hogy I. r. felperesnek tartozása áll fenn, a felperesek ingatlanára végrehajtási jog bejegyzését is kérték, amely magatartással a jóhírnévhez fűződő jogukat sértették. Az I. és II. r. felperesek 12 éve kapnak különböző követeléskezelőktől fizetési felhívásokat, folyamatos nagyfokú stresszben élik az életüket, a hosszan tartó folyamatos aggodalom testi épség és egészséghez fűződő joguk sérelmével járt. A felperesek a sérelemdíj iránti keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdésére, 2:43. § *a*) és *d*) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:52. § (1)-(3) bekezdésére alapították. Ezt meghaladóan az I. r. felperes kártérítés címén az I. és a II. r. alperes egyetemleges kötelezését kérte 150.000 forint kár és ennek 2020. február 24. napjától, továbbá az I. és a III. r. alperest 120.000 forint és ennek 2019. július 3. napjától járó kamata megfizetésére.
- [9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. és a III. r. alperest, hogy fizessenek meg személyenként az I. r. felperesnek 300.000 forintot és ezen összeg után 2018. november 28. napjától járó késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.
- [10] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. A II. és III. r. alperesekkel szemben előterjesztett keresetet is elutasította, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [11] A másodfokú bíróság megállapította, hogy jogellenes, felróható magatartás hiányában az I. r. felperes emberi méltósághoz, jóhírnévhez és egészséghez való jogának sérelme is kizárt, azaz keresete jogalapja hiányzik. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. és a III. r. alperes marasztalása tekintetében megváltoztatta és a keresetet elutasította.
- [12] A másodfokú bíróság a II. r. felperes fellebbezését is alaptalannak ítélte. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a II. r. felperes az alperesekkel nem állt jogviszonyban, az alperesek semmilyen követelést nem támasztottak vele szemben,

nem szólították fel teljesítésre, eljárást nem indítottak és nem kerülhetett végrehajtási jog sem bejegyzésre az ő tulajdonát képező ingatlanra. Így az alperesek a II. r. felperes terhére semmilyen jogellenes, felróható magatartást nem tanúsítottak, melyre tekintettel személyiségi jogsértésük és azon alapuló kártérítési felelősségük kizárt. Az, hogy a II. r. és III. r. alperesek által az I. r. felperessel szemben kezdeményezett végrehajtás során a felperesek közös rendelkezésű bankszámláját megterhelték, szintén nem jogellenes magatartás, hiszen a bankszámla feletti rendelkezés módja kizárólag a felperesek döntése, az abból eredő jogkövetkezmények viselésére kötelesek. Ezért a másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. felperes keresetét elutasító részében.

- [13] Csupán a III. r. alperes fellebbezésére tekintettel utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az igazságügyi pszichológus és elmeorvos szakértő egyesített és kiegészített szakértői véleményét alappal fogadta el aggálytalannak a pszichés egészségromlás megállapítása körében. A kiegészített igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény tartalmazza, hogy a pszichés zavar a közüzemi díjtarozással kapcsolatos behajtói értesítés átvételét követően indult meg igen nagy valószínűséggel, azaz a behajtói értesítés átvételével hozta összefüggésbe a felperesek egészségromlását. Arra a III. r. alperes helyesen hivatkozott, hogy maguk a felperesek is 2018. évet jelölték meg tüneteik keletkezési idejének, azaz káruk ekkor következett be. Ez egyben azt is jelenti, hogy a 2018 előtti események nem okoztak károsodást, tehát semmiképpen nem áll fenn okozati összefüggés a 2018. év előtti események és az I. r. felperes egészségromlása között. Ezt támasztja alá az is, hogy a peranyagból az volt megállapítható – és maguk a felperesek is azt adták elő – hogy 2011-től 2018-ig nem volt tudomásuk az alperesek igényérvényesítéséről, melyre tekintettel ez időszakban az alperesek igényérvényesítésével okozati összefüggésben egészségkárosodásuk nem is keletkezhetett.
- [14] Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértésnek a vagyon feletti rendelkezési jog csorbításából eredő pszichés zavar miatti egészségromlást tekintette. Abból, hogy a felperesek bankszámláján harmadik személy pénzét is őrizték, nem következik, hogy a végrehajtók ezen pénzt foglalták le.
- [15] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a II. r. és a III. r. alperes marasztalására vonatkozó rendelkezés tekintetében megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította, míg a felperesek és az I. r. alperes fellebbezése tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [16] A jogerős ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet.
- [17] A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [18] A felperesek a felülvizsgálati kérelemben nem jelölték meg megsértett anyagi jogszabályként a Ptk. személyiségi jog megsértésével összefüggő rendelkezéseit, kizárólag a Ptk. 1:4. §-ára, 6:518. §-ára, 6:519. §-ára és a 6:520. §-ában foglaltakra hivatkoztak.

- [19] A felperesek a sérelemdíj iránti keresetet a Ptk. 2:42 § (1)-(2) bekezdésére, 2:43. § *a*) és *d*) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:52. § (1)-(3) bekezdésére alapították, a másodfokú bíróság a fellebbezést ezen a jogcímen előterjesztett keresetek tekintetében bírálta el.
- [20] A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság a sérelemdíj iránti követelés elbírálása során helytállóan tulajdonított jelentőséget először annak, hogy az I., II., III. r. alperesek keresetben sérelmezett magatartása a felperesek által megjelölt személyiségi jogának sérelmével járt-e. A személyiségi jogot sértő magatartást ugyanis a perben a felpereseknek kellett bizonyítaniuk.
- [21] A Kúria nem kíván eltérni azon következetes gyakorlatától, mely szerint a hatósági eljárás kezdeményezése, a hatósági eljárások során tett nyilatkozatok személyiségi jogvédelmet önmagukban nem alapoznak meg. Arra csak akkor adnak alapot, ha a hatósági eljárás kezdeményezésére, valamint a hatósági eljárás során tett nyilatkozatokra a rendeltetésszerű gyakorlás körén kívül, visszaélészerűen került sor, illetve az adott eljárás tárgyára nem tartozó és személyiségi jogi sérelmet megvalósító többletelemet tartalmaz. Ennek hiányában a hatósági eljárás kezdeményezése, valamint a hatósági eljárás során tett nyilatkozatok személyiség jogi védelmet akkor sem alapoznak meg, ha a hatósági eljárás kezdeményezésében, illetve a hatósági eljárás során előterjesztett nyilatkozatokban foglaltak valóság tartalma nem nyert bizonyítást. Visszaélészerű joggyakorlás akkor állapítható meg, ha a fél annak ellenére tett bejelentést, nyilatkozatot, hogy tudatában volt annak, hogy annak nincs alapja (Pfv.IV.20.547/2012/4.). A jogszabályban biztosított jogi eszközök igénybevétele, a jog gyakorlása, függetlenül attól, hogy az esetleg a jogszabály téves értelmezésén alapul, a jogellenes magatartást általában nem teszi megállapíthatóvá. Visszaélészerű joggyakorlásnak az adott esetben az minősült volna, ha az alperes nyilvánvalóan alaptalanul kezdeményezte az eljárást (Pfv.IV.20.248/2012/4.). Önmagában még a büntető feljelentés ténye sem sérti a személyiségi jogot akkor sem, ha az eljárás nem vezet a feljelentett személy elmarasztalására. Jogsértés csak akkor állapítható meg, ha a feljelentés tudatosan valótlan tényeket állít, vagy kifejezés módjában indokolatlanul bántó, sértő, megalázó (Kúria Pfv.IV.20.244/2014/5., Pfv. IV.21.161/2022/6.).
- [22] Az ebben a perben már nem volt vitás, hogy az alperesek által kezdeményezett különböző hatósági eljárásokban a felperesekkel szemben támasztott követelések alaptalanok voltak. Önmagában az alptalan igényérvényesítés azonban nem alapozza meg a személyiségi jog megsértését. A felperesek ugyan az eljárás során mindvégig hivatkoztak arra, hogy az I. r. alperes már 2011-ben, a II. és III. r. alperesek pedig legkésőbb a Budaörsi Járásbíróság jogerős ítéletét követően tudták, hogy az I. r. felperessel szemben érvényesített követelésnek nincs jogalapja. A felülvizsgálati kérelemben azonban a Ptk. 1:5. § (1) bekezdését, a joggal való visszaélés tilalmát nem jelölték meg. A Kúria a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CIII. törvény (a

továbbiakban: Pp.) 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálat során a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. Ezen belül is kizárólag a Pp. 413. § (1) bekezdésben meghatározott tartalmi követelményeknek megfelelő felülvizsgálati hivatkozásokat vehet figyelembe. A felülvizsgálati kérelem hivatalból elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjában foglaltak szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Mivel az I. és a II. r. felperesek a Ptk. 1:5. §-át nem jelölték meg, a felülvizsgálati eljárásban nem volt vizsgálható, hogy az I. r. alperes követelésének engedményezése, majd az egyes alperesek igényérvényesítése, egyes hatósági eljárások kezdeményezése, majd az ott tett nyilatkozatok joggal való visszaélésnek minősíthetőek-e. Visszaélésszerű joggyakorlás hiányában az alperes nyilatkozatai és eljárási lépései az I. és II. r. felperesek személyisége ellen irányuló jogsértésként nem értékelhetőek. Nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért a jogerős ítéletben foglalt azon jogi következtetése, hogy az I. és II. r. felperesek személyiségi jogát az alperesek nem sértették helytálló.

[23] Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette és jogkérdésben nem tért el a Kúria közzétett határozatától, ezért a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[24] 1.2. Az indítványozók ezt követően alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Pfv.IV.20.531/2023/11. számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló Fővárosi Törvényszék 61.Pf.636.023/2022/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték, mert azok véleményük szerint sértik a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben az emberi méltósághoz, valamint a testi és lelki egészséghez való jogukat.

[25] Az indítványozók azt sérelmezték, hogy 12 éven át a gázszolgáltatók és a követelésbehajtó cégek alaptalanul zaklatták őket követeléseikkel; nem egyszer többszázezer forintot is lefoglaltak a bankszámlájukról, amiket utóbb vissza is kellett fizetniük a részükre. Az indítványozók ily módon történő háborgatása miatt elszenvedett egészségkárosodás az általuk indított személyiségi jogi perben szakértői véleménnyel bizonyításra került. Mindennek ellenére a másodfokú bíróság és a Kúria a jogvita alapjogi relevanciáját és a szakvéleményt figyelmen kívül hagyva nem orvosolta a testi és lelki egészségük megrendülése által okozott sérelmeket. Az indítványozók szerint az eljáró bíróságok nem indokolták meg, hogy milyen okból kifolyólag nem vették figyelembe a szakértői véleményt. A bíróságok ítéleteiket a Ptk. személyiségi jogokra vonatkozó rendelkezéseinek céljával ellentétesen hozták meg.

Az ítéletek indokolásai iratellenesek, értelmezhetetlenek és végrehajthatatlanok. Álláspontjuk szerint az alperesek által támasztott követelések alaptalanok voltak, azonban a sérelemdíj nem került megállapításra. A bíróságok az egészségkárosodásukkal és az abból eredő személyiségi jogi sérelmekkel nem foglalkoztak érdemben, az általuk előadottakat és a szakértői véleményt önkényesen figyelmen kívül hagyták, ezzel kiüresítették az indítványozóknak az emberi méltóságból fakadó és a testi és lelki egészséghez való jogból eredő személyiségi joguk érvényesítését. Az indítványozók szerint az állam intézményvédelmi kötelezettsége akkor érvényesülhetett volna, ha az egészségkárosodás miatt részükre biztosította volna a valódi bíró jogérvényesítés lehetőségét.

- [26] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben foglalt befogadhatósági feltételeknek.
- [27] Az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt az indítványozók határidőben nyújtották be. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban megjelölték az Alkotmánybíróság hatáskörét (Abtv. 27. §), az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [II. cikkét, XX. cikkét és XXVIII. cikk (1) bekezdését], a támadott jogerős bírói döntést (Kúria Pfv.IV.20.531/2023/11. számú ítéletét), továbbá kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére. Az indítványozók jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették, valamint jogosultságuk és érintettségük megállapítható, mivel saját egyedi ügyükkel összefüggésben terjesztettek elő alkotmányjogi panaszt.
- [28] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [29] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján csak az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének eszköze. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként jelölték meg a XX. cikk (2) bekezdését. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény e cikke nem tekinthető az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogának. Így e panaszelem befogadására – a törvényi feltételek hiányában – nincs lehetőség. {5/2022. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [50]}
- [30] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [31] Az Alkotmánybíróság az indítványozóknak az Alaptörvény II. cikkével, XX. cikk (1) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben előadott érveivel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [32] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d)* pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való

összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslással (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor. {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]} Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon. {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]} A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}

- [33] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozók alkotmányjogi panasa valójában a bírósági döntések felülbírálatára irányul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozók panasa egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyíték értékelésének, valamint jogértelmezésének és jogalkalmazásának helytállóságát vitatja és a támadott ítéletben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekintik alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.
- [34] Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az indokolási kötelezettség konkrét ügyben történő megsértésének kételye sem merült fel, a bíróságok ítéleteikben számot adtak az érdemi döntést alátámasztó lényeges érvekről. Az alkotmánybírósági gyakorlat szerint „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság itt is hangsúlyozza, hogy önmagában az a körülmény, hogy az indítványozók nem értenek egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [35] Mindezek alapján az indítványozók által az alkotmányjogi panaszban felvetett aggályok a támadott bírói döntés érdemi alkotmányossági vizsgálatát nem teszik lehetővé, mert az indítvány nem tartalmaz olyan érvet, amelyet alapvető

alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését.

- [36] 3. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. § a) bekezdésében és 29. §-ában meghatározott törvényi feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2024. november 05.

Dr. Varga Réka s.k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s.k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s.k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s.k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s.k.,
alkotmánybíró